

El Baix Penadès

SETMANARI NACIONALISTA

Preus de sotscripció

Vendrell, trimestre.	1'25 pessetes.
Fora,	1'50
Extranger	2'25
Número corrent, 10 céntims	Atraçat, 20 céntims

Direcció i propietat:

IMPREMTA RAMON
— TELÉFON 770 —

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

REMITITS: 15 CÉNTIMS LÍNIA

No s'admeten escrits sense firma

NO'S TORNEN ELS ORIGINALS

LA LLUITA DE DEMÀ

Demà, diumenge, en la meitat de l'Espanya se hi celebraran eleccions per a renovar les Diputacions provincials. A la circumscripció Tarragona-Vendrell no li correspon el verificar-les.

Mes, no per això deixa d'ésser interessant la lluita actual per a tot bon patriota, com no ho ha d'ésser, tampoc, cap altra avinentesa de posar-se front a front les diverses modalitats que pugnen per assolir el comanament del poble.

Per Catalunya aquesta mena d'eleccions tenen la significança de plet interior, de cosa pròpia, car els que resulten elegits passen a formar aqueix embrió de Corts Catalanes conegudes amb el nom de Mancomunitat, i que malgrat les traves que posa a la seva actuació el Poder central, legisla en diversos sectors de l'economia i en el regisme cultural de Catalunya.

Cal que's homes que esculleixi el poble per a portar-los a intervenir en el govern de Catalunya, sentin pregonament l'estimació a la nostra patria per damunt de tot altre lligament espiritual. Seran sempre uns mals administradors els que no's trobin posseïts d'una fè viva en la cosa administrada.

Però entre's homes que senten abrandar-se's hi l'ànima en prò de Catalunya, n'hi ha uns que la voldrien transformada en fogar de totes les llibertats, per creure que és així com han d'ésser constituïts els pobles moderns; i altres n'hi ha que, guiats pel seu esperit conservador, entenen que les reformes son sempre un motiu de pertorbació, i aquests li desitjen una vida estàtica, basada en la tradició, i sense les engunies que tot infantament porta en sí mateix.

Posada en aquests termes la lluita, esdevé més lluita d'ideals genèrics entre's catalans, que batalla per a l'aconsegüiment d'una major llibertat per a Catalunya. No's debat, en aquesta mena d'eleccions, ço que's coneix amb el nom de «plet de Catalunya»; ço que està en pugna és, sencillament, la forma que ha d'anar prenent la constitució interna del Estat Català, avui vivint a precari, demà amb la màxima llibertat.

La «questió catalana» no es tema apropiat per a aqueixes eleccions; si electoralment han d'ésser reivindicats els drèts de Catalunya, com que aqueixos drèts els detenta l'Estat espanyol, es encarant-se amb aquest amb la força del nombre de representants nostres en les seves Corts, la manera de demostrar-los'hi, a ells i als estrangers, el voler dels catalans. Quan al parlament espanyol no hi hagi ni un diputat ni un senador per Catalunya que sigui addicte als partits centralistes, serà l'hora de pensar en l'acció violenta, si l'Espanya persisteix en la seva negativa.

Però mentres no tinguem la força passiva d'anar a votar, lliures de prejudicis, amb el cap alt i buida la butxaca, en contra dels que representen l'Estat espanyol, no'ns cal pensar el posar en jòc la força activa d'un exèrcit català. Si, per Catalunya, no tenim la gosadia d'empunyar una papereta electoral, deixant de banda totes les petiteses que'ns separen, menys encara, la tindrem per a brandar una arma en l'hora decisiva per a la patria.

Les eleccions provincials son les adequades per a especificar el sentit que cal donar a la Constitució catalana; no tenen altre valor reivindicativa.

F.

Esplais d'un isolat

Quan já semblava esmortit el calliu de la foguera passional que s'encengué a Catalunya amb motiu de les darreres eleccions per a la designació de Diputats a les Corts d'Espanya, ha tornat novament a reixir amb tota llur impetuositat en els districtes on han de renovar se llurs representats a la Mancomunitat, un xic mes apalbagada en els que no passarem d'ésser simples, encar que apassionats, espectadors.

I la campanya preparatòria de la batalla civil que s'apropa, pren els mateixos caires de violència, o majors si cap, que's presideixen les eleccions darreres, quines ensenyances i allçonsaments, semblen despreclar els ho mes directors del gran moviment alliberador de la nostra terra, já que la divisió antagònica subsisteix no obstant haver pogut constatar l'arrelament de l'idiari nacionalista en la consciència de l'immensa majoria dels catalans, ço que'ns ha evidenciat el convenciment de que, no já una fusió, sinó que tan sols una simple i honesta intel·ligència dels diferents sectors en lluita del nacionalisme català, hauria abastat sobradament per el·liminar d'entre la representació parlamentària de Catalunya als qui, per la llur historia i procediments execrables, mereixen ésser bandejats i declarats indesitjables per tots els que posém l'immaculat nòm de la nostra Pàtria augusta per damunt de les personals vanitats, l'apartém prudentment de les miseries i baixeses.

Divisions d'aquesta mena, son causa principal de la pèrdua de districtes que com el de Figueres, per exemple, eran mereixedors de l'elogi i de la màxima consideració de tots els vers patriotes, pel seu arrelat catalanisme i sentiments fonament lliberals i que, per dissort, ha passat a representar eixa desferra de l'U. M., símbol avui del mes rabíós anti-catalanisme.

I no es que creiem cándidament que una major representació parlamentària pugui influir de manera mes o menys eficaç en la solució del nostre plet nacional, nó; cal que aixís sigui per a evitar quan menys, que sigui

ostentada per gent que no solament l'han detentada sinó que fins hi tot, la fan servir per a la consecució de servir per a la consecució de les mes baixes concupiscències.

Passades já la febre el·lectoral, es molt convenient meditar serenament i d'una manera especial tots els qui, encar que modestament, hem dedicat part de les energies de la nostra joventut a bastir aqueix magne edifici de la democràcia catalana, que amb la major i mes incalificable de les gosadies, intentan—ben en vá, per cert—enrunar les repugnats serpetes que viuen i es nodreixen de l'estat d'immundicia, que voldrien entronitzar novament amb franca i decida col·laboració dels dits lliberals que governan en aquests dies històrics de la devallada de l'estat espanyol.

INDIBIL.

Hem de declarar francament la no conformitat amb el fons dels dos articles anteriors; no obstant, com que ells son escrits per dos bons amics i espresen el seu sentir en els respectius punts que tracten, gustosament els publiquem.—La Direcció.

PAGINES NACIONALISTES

Nacionalisme

De totes les persecucions que sofreix Catalunya ens n'havem d'alegrar perquè aviven el sentiment nacionalista. Els problemes nacionalistes són problemes de llibertat però son problemes també de voluntat i cultura; no ho són de bon o mal governament, de millor o pitjor administració.

A tots aquests senyors espanyols que ens governen, no els discutim si ho fan bé o malament; els discutim el dret a governar-nos. El que ens importa és que deixin de governar-nos, que això es un dret únicament nostre.

Ens volem governar perquè a més de les característiques que acrediten la nostra realitat com a nació, tenim una cultura original nostra, fundada en l'esforç aportat a la civilització per totes les gèneres passades de la nostra, raça i que continuaran les vidents.

L'únic que pot matar un poble és el refrec d'una cultura superior i així veiem que el Roselló amb 300 anys de sofrir la influència de la cultura francesa ha esdevingut ben francès. A Catalunya ha estat al revés. Amb 500 anys de influència castellana, no sols no ha mort la nostra ànima, sinó que han produït la superior cultura actual.

Dues coses reirasen molt el triomf definitiu de la causa de la nostra llibertat; son la manca d'esperit de sacrifici i la por al ridícul.

En quasi tots els pobles dominats i que han hagut de lluitar per la independència es dona el cas que a més de tenir en contra la força coercitiva de l'Estat opressor, havien de lluitar amb una cultura superior, amb una indústria més ben organitzada, amb un començ més actiu, és a dir havien de sotindre la lluita amb un contrari més poderós i més ric.

A Catalunya es el dona cas contrari; havem de lluitar contra un adversari menys culte, més pobre, més gandul, més raterdatari en tot. Això ens fa molt mal perquè la por a perdre els béns materials, la calma productora, la temença que es pugui arruïnar el comerç o la indústria fa perill. Un poble pobre o arruïnat com Irlanda i Polònia feien el sacrifici de tot fins de sang perquè tenien poc per perdre i ací és al revés.

Cal reaccionar contra això; cal convèncer a tothom que sense sacrificis cap causa no pot triomfar. S'ha de fer reneixer l'esperitualitat i dir als incréduls que no tinguin por a les pèrdues de mercats espanyols, puix més exporten ells a Catalunya que nosaltres a Espanya.

La por al ridícul és un vici genuïnament català; molts catalans que no tremolarien davant d'un fusell, s'acovarden davant d'un somriure irònic. Cal fer pública adhesió a la nostra parla; fer-ho tot en català, rètols, targetes, lletres, impresos comercials, sense por al somriure irònic.

Recordeu la victòria de la minoria felixista a Itàlia; portaven camisa negra i tothom es reia d'ells però vençeren.

Espanya no resol mai cap plet de llibertat per la transacció. A tot arreu on Espanya ha posat la planta ha estat dia de joia quan cessa la denominació espanyola. Holanda comença la cultural i artística quan el tractat de Munster els tragué la influència hispànica. Per l'enterniment dels governants no aconseguirem res. Recomano per aconseguir la llibertat el procediment que nostres avant passats empraren amb Joan II. Enviaren emissaris per a reclamar a les bones la llibertat del Príncep de Viana; però entretant, tenien un exèrcit preparat per apolar les pretensions dels emissors.

Catalans, seguim l'exemple!

E. DURAN I REYNALS.

Els pobles obtenen lo que volen!

I.

He passat els meus anys en un poble d'aquesta comarca, quin poble jo he vist que mantes vegades seria per fer-lo objecte de comparacions poc honroses. Naturalment que al comparar hom es referia, i deu referir-se encara, a uns temps que sortosament no son els d'avui.

Qui no ha sentit dir: A la Bisbal vas...? ja pots lligar-te les espadenyes...? veiges de no malposarte amb ningú, qu'els bisbalencs son dolents...!

O bé, haureu sentit: es de la Bisbal...! i aquesta expressió en ésser pronunciada portava l'explicació d'un gest d'excessiu ruralisme d'un natural d'allí...

Tot això donava un aspecte, repeteixo, de deshonra i d'ignorancia an aquest poble on he viscut fins ara i on segueixo vivint encara amb esperit.

Jo entenc que fins i tot referint-se a altres èpoques d'aquella població, aquestes expresions que hom ha tingut d'escoltar, son molt desconsiderades i molt més encara exagerades.

Ha patit, potser amb més intensitat qu'altres, tots aquells mals que cinquanta anys endarrera patien també els demés pobles rurals petits, sinó de tot Catalunya quan menys quasi de tots els d'aquestes comarques. S'hi produïren fets que recordats avui, serenament podrien ésser comparats amb lluites propies de produir-se al Nord d'Àfrica. Mes tinguem en compte que molts altres pobles passaven per coses semblants en aquells temps i no els hi ha quedat pas de bon troç aquesta marca tan poc escaienta.

En demés, i també com altres pobles, però ja en aquest sentit i per efecte d'aquella exageració que deixo parlada, menys reconegut, el nostre dona també en aquell temps el rendiment a les gestes nobles i es produïren diversos fets que contradueixen la fama retreta. Fins aquí al Vendrell pot recordar-se, al costat mateix de lo que molt sovint ha sigut recordat, que bisbalenc va haver hi que rendí un sacrifici a la causa de la llibertat.

Jo m'he sentit tentat diferents vegades de sortir en defensa del meu poble ja qu'el considerava motejat i fins insultat. Mes unes vegades em trobava mancat de condicions i altres pensava que havien de soportar amb resignació i la conseqüent pena lo que'ls temps i els pobles ens donaven.

I així amb aquest estat d'esperit pasiu i dolorit, he restat uns anys.

Mes en el transcurs dels darrers, he passat per la satisfacció immensa de veure que no erem pas nosaltres, els naturals, amb nostra propaganda els que desfeiem aquella llegenda, sinó els mateixos forasters al apreciar els nostres fets els que esborraven aquella marca d'oprobri i declaraven que erem poble digne de posar-nos al costat dels que més intensament senten i practiquen el progrés.

No fa molt temps que varem rebre una visita dels arbosencs, i després desde Badalona, varen cantar per nosaltres unes falagueres i encoratjadores imprecacions.

Mes tart el mateixos vendrellencs i desde EL BAIX PENADES confirmaren lo mateix. Han sigut altres, i per cert entitats importantíssimes de Catalunya, qu'han reconegut la bona disposició patriòtica del poble, dient-nos «que el trosset de Catalunya coneguda pel nom de Bisbal del Penadés, està ben conreuat i respon perfectament al sentit patri».

I per fi ens trobem amb el recent «Imitem-los!» d'en P. Plana Mañé, que, en lo

que li fa referència, coincideix amb les anteriors opinions i reconeix unes virtuts que si acàs son certes, acabem per declarar qu'estem absolutament satisfets d'ésser com a poble lo que som, i enorgullits i reconeguts al ensemps, del concepte en que s'ens dirigeix.

Mes l'amic Plana, estableix en son escrit unes relacions entre l'actuació del Municipi bisbalenc i les necessitats Municipals del Vendrell, a les quals jo procuraré exposar quiscunes observacions. Abans de fer-les empró he cregut convenient recordar allò del regust d'altres èpoques que encertadament deia en Plana en son escrit.

I I

Hi ha quelcom d'extraordinari en el fet de Bisbal, qu'haigui motivat el concepte que de dit poble se n'ha format l'amic Plana i altres qu'han compartit la seva opinió? no

Lo succeït allà en aquests darrers anys es cosa que pot donar-se arreu. No hi ha perquè establir comparacions entre uns i altres pobles. Més com qu'en Plana mostra un sentit pessimista al tractar la cosa pública d'aquest municipi del Vendrell, jo em permeto dir que tinc fonamentats motius per sentir-me esperançat de que el municipi d'aquesta vila pugui fer en molta millor proporció i facilitat lo que ve fent el de Bisbal. O sigui: portar a cap totes aquelles noves i reformes que prudentment puguin ésser considerades de necessitat pel benestar de la vila, o diguem-ne de la vida municipal d'aquesta vila.

A mi personalment em toca ben poca cosa a fer. No obstant tinc completa confiança amb els homes qu'han de portar a cap lo que, si acàs, podríem dir-ne el fet renovador.

Si en aquest municipi hi he vist moments de deixadesa i d'indiferència, he pogut observar també encoratjadores activitats.

Estic convençut que no es certa la desgràcia del Vendrell a qu'es referia l'amic Plana. Al menys jo declaro que no veig obstacles qu'haigui de privar al Vendrell d'ésser poble verament progressiu i cult.

Als bisbalencs (i ara em sento situat al Vendrell) els hem d'admirar per llur gran voluntat i desinterés. Molt sovint han d'acudir al esforç econòmic. Empró, amb més o menys dificultat, arriben sempre al fi que persegueixen.

Doncs bé, aquí al Vendrell la situació es més franca. Aquí podrem obtenir tot allò que racionalment haigim de menester, si solsament ens preocupem els veïns de tindre la condició següent: bona voluntat municipal.

I això no es cap sacrifici. Al revés, es l'obligació més natural d'exigir tractant-se de cosa qu'es de tots, per tots i per al bé de tots.

I aquesta obligació es ademés ben fàcil d'executar, segons jo l'entenc. El veí que no té intervenció directa en els afers de la Corporació o Comissions Municipals, complirà perfectament com a bon vendrellenc, tenint en compte, al complir aquella condició, sols aquests dos punts: en l'aspecte econòmic, pagar amb puntualitat les quotes d'arbitres i repartiments (car d'altre manera l'administració es converteix en una trista ficció i en l'aspecte cívico o ciutadà, procurar que la crítica per la feina dels administradors siguen també reconeguts i nobles. Siguen polítics, si volen, més no deixeu el seny al fer política local.

Amb sols complir els veïns aquets dos sentits, entenc, i estic disposat en tot moment a demostrar-ho al qui ho desitji, que el problema municipal sinó està per de moment resolt, al menys queda en situació de ser-ho prompte, ja que hem de tindre en compte que si bé els pobles arriben a tindre tot lo que necessiten i volen, en canvi es necessari per

anar-hi arribant sens grans convulsions, i invertir-hi el temps que requereix l'importància del propòsit.

Un il·lustre funcionari administratiu, en Vidal i Guardiola, escrivia fa uns mesos a «Revista de la Vida Municipal»:

«El problema financer de l'Ajuntament que estigui en pitjors condicions, es resol amb un mes d'estudis, dos anys d'esforços i deu anys de constància. Res més fàcil... si els cridats a resoldre el problema com prenen llur deure i es disposen a estudiar un mes, a esforçar-se dos anys i a sostenir durant deu anys la política iniciada. Qüestió de caràcter, després.»

Doncs mireu vendrellencs: jo que tracto als vostres administradors us declaro ben sincerament qu'aquest pensament d'en Vidal i Guardiola el crec completa i absolutament practicable en aquest municipi.

El temps dirà si jo m'erro o no. Mentrestant per començar l'obra s'imposa que cada hu procuri posar-se al corrent d'aquelles dugués condicions que deixo expressades.

Entenc que no tindran pas autoritat per fer ús de l'aspecte de crítica aquells veïns que abans no hagin complert amb l'aspecte tributari.

JOAN PASCUAL

La raça és una mateixa llengua, una mateixa tradició; un art i una ciència propis; una caracterització natural definida.

La raça la fa la terra.

La terra i la raça són la teva Pàtria.

La nostra Biblioteca

El moviment de la nostra Biblioteca en el passat mes de maig fou el següent: Total de llegidors, 965; 357 homes, 244 dones i 364 infants; Llibres llegits: 1037 repartits per ordre de preferència com segueix: Llibres d'infants, 589; Literatura 194; Història i Geografia, 158; Obres generals, 44; Ciències pràctiques, 37; Belles Arts i Esports, 37; Ciències teòriques 25; Dret i Ciències Socials, 17; Filosofia 16; Filologia, 14; Religió, 6. Llegidors de revistes i periòdics: 335.

Servei de préstec: Han estat deixades a domicili, 90 obres; 40 de Literatura; 11 d'Història i Geografia; 7 d'Obres generals i Llibres d'infants; 7 de Ciències pràctiques; 7 de Belles Arts i Esports; 6 de Religió; 5 de Ciències Socials; 3 de Ciències teòriques; 2 de Filosofia i 2 de Filologia; 8 d'elles han estat demanades a la Biblioteca de Catalunya.

De la Central de Biblioteques Populars s'han rebut: «Institut d'Estudis Catalans», «Secció Històrico-Arqueològica». «Anuari MCMXV-XX Vol. VI»: «Mancomunitat de Catalunya». «Anuari de les Biblioteques Populars, 1922»: «Nelken-La condición social de la mujer en España».

Avui dissabte a dos quarts de deu de la nit a la Sala de Lectura de la Biblioteca l'Arxiver de la Mancomunitat, En Joan Ruiz i Porta donarà una conferència pública la qual anirà acompanyada amb projeccions: Tema: «Per les carènes de Montmell».

pel diumenge dia 17 a les 3 de la tarda al mateix local, el jove N'Enric Rosés doctor en Medicina, ofereix especialment les nostres dames i damiselles una conferència de veritable interès. Tema: «Mortalitat infantil».

De la vuitada

LLUNY DE CASA

Pels empinats carrers, vorejats de rònegues cases, que formen viles i po-
blets que l'Ebre rega amb ses aigües,
he deambulat anyoradís aquesta cap-
vuitada, en que nostre Vendrell rialler
ne disfruta com cap altre, desde temps
inmemorial amb les típiques festes de
barri.

Jo he sentit l'anyorament, oh ma
vila aimada! Doncs no m'hat desper-
tat ni l'orquestra ni les gralles que
amb melangiosos tocs pels carrers
del barri rondaven, anunciant al veï-
nat que sa festa començava.

No he vist les banderetes i sarrells
que'ls carrers de vila adornaven ni he
oït son riuoreig quan graciosament
volejaven.

Ni els nens i nenas endiumenjats
amb la senyera virolada i amb *pam-
beneits* ensucrats damunt de fines
randes guarnits de gallarets i clavells
d'encisadora fragancia i qu'ara cau,
ara l'espiassego, ben poc no tornava
a casa quan després de beneïts feien
la desfilada pels carrers de la vila
refilant-ne les gralles aquelles escai-
entes tonades que a l'orquestra esmor-
tuda casi be les ofegava.

Yo no he oït la tronada que enfront
l'església pelava quan la campana
major a alçar veu brandava, i qu'es-
porugüia als coloms i aucells que
l'esbelt campanar rondaven.

I aquell llevat de taula en que les
nenes gracioses, les butxaques ens
buidaven donant nos a canbi de
la moneda pambeneït i una rialla.

I les curses de sacs, el còssi i la
paella fumada, qu'entretenia'l veïnat
i disfrutava la quitxalla?

No he oït petar els coets que l'atre-

vida jovenalla, atxa en ma, destra li-
rava a un escamot de nenes que la
passada comptemplava.

Ni ballades a la plaça, ni capelles
amb ninots de palla qui sucaven les
garrofes, com melindros, amb xa-
colata.

He anyorat el resol·lis que les talla-
des de coca regaven, faltant-me el
franc convit que cada casa brindava
a amistats i forasters que la vila visi-
taven... en fi qu'es ben diferent a-
quest terrer qu'el de casa, doncs que
festes com les nostres no's troben en
cap altre.

VIANANT

INFORMATIVES

AJUNTAMENT

Sessió de primera convocatòria tinguda
el passat, dimarts dia 5 dels corrents.

Comensa a les 9'32 de la vetlla baix la
presidència del senyor Alcalde don Josep
Soler Sonet i amb assistència dels regi-
dors senyors Company, Ivern, Socias, Vi-
dal, Gulvernau, Sanabra, Grau i Pagés.

Es llegida aprovada i firmada l'acta de
la anterior.

Es prohibeix al sorteig dels individus
que han de compondre la Junta Municipal,
resultant designats els senyors següents:

Per Urbana: Marcell Batet Segú, Josep
Cañellas Juncosa i Francisco Alsina Mar-
qués.

Per Rústica: Pere Mestres Soler, Anton
Catalá Ribas i Pau Padró Fons.

Per Industrial: Ramon Olivé Minguella,
Magí Bellvé Barquet i Josep Gené Lluís.

Pel repartiment municipal surten el·le-
gits: Joan Jornet Mercadé, Josep Baldrich
Plana i Josep Ferré Berenguer.

Es nomenat el senyor Secretari com a
comissionat per un servei de quintes a
Barcelona.

Es concedit permís pera emblanquinar la

Passa a la 4.ª plana.

Fonda del Comerç

— de —

Salvador Bundó (a) Tuis

Passeig de Castelar, 12

Telefon 764

VENDRELL

Explèndides habitacions
amb quarto de bany.

GARAGE
Autos de lloguer a 1, 1'50 i 2
ptes. kilòmetre

OLIS — BENSINA, A 68 CENTIMS LITRE

Banca Palau

Corresponsal del Banc d'Espanya

Telègrams: PALAU - BANQUER

TELÉFON 781

VENDRELL

Descompte de lletres i demés documents
de gir - Xecs - Comptes corrents - Dipòsits
en efectiu - Compra-venta de valors - Se-
gurs de canvi - Descompte de cupons -
Canvi de monedes nacionals i extranjerres.

Reb diariament (6 tarda) el canvi tancament de la sessió de Borsa
de Barcelona

A bona es següents interessos

Comptes corrents a la vista 3 per 100

Llibretes d'estalvi » 4 » 100

Dipòsits en efectiu a un any 5 » 100

Caixa de Crèdit i Estalvis del Vendrell

Capital desemborsat: 500.000 ptes. Reserves: 123.000 ptes.

Carrer de Salmerón 13 Telefon 774

Inscrita a la Associació de Banques de Barcelona

S'ofereixen al públic les mellors facilitats
i economia per a tota mena d'operacions de

Banca, Borsa, Cambi i Giros

Compra-venta de valors.—Cobro i descompte de cupons i títols
amortitzats.—Amortitzacions, conversions, subscripcions a em-
préstits, i comissions.—Dipòsits de valors.—Comptes de valors i
amb garantia de valors.—Pignoració de valors.

Descomptes de paper comercial — Girs, ordres
telegrafiques i cartes de crèdit — Comptes corrents en
monedes nacionals i extrangerres.

Llibretes d'Estalvis a la vista al 3 i mitj per 100.
a 6 mesos al 4 per 100.
a 1 any al 5 per 100.

D'ençà del dia de l'imposició

Els millors

Mosaics

son els de la

Casa JULIVERT

Escales, aigüeres, piques, lavabos, watters,

Salretjos, dipòsits, balustres, tuberries,

Ciments de tota mena, guix i Cals Hidraulica.

Dr. Robert, 12 ♦ VENDRELL ♦ Teléfon 811

Banco Vitalicio de España

REPRESENTANTS:

BORRELL I PLA

VENDRELL

DESPATX : Carrer del Crèdit, 1 : VENDRELL

Com que's tractava d'un partit amistós, no hi ha que apuntar aquest resultat amb aires de victòria.

Per a paviments de gran trànsit el millor portlant artificial es el LANDFORT.

Id. clase primera a 75